

Інші люди

КУПИТИ

Про книгу

Два роки тому Ґейб втратив дружину і доньку. Проте досі вірить, що маленька Іззі жива, і їздить околицями міста в пошуках автівки, у якій бачив дочку востаннє.

Утомившись від марних пошуків, він вирішує вкоротити собі віку. Але несподівано чоловік, який називає себе Самарянином, обіцяє знайти Іззі. За кілька днів незнайомець повідомляє Ґейбу про місцеперебування автівки. Ґейб знаходить у ній труп і записник, у якому лише два слова: «Інші люди». Самарянин просить Ґейба припинити розплутувати цю справу, адже за нею стоїть організація, яка не залишає свідків живими. Однак якщо це правда, звідки він знає?..

Понеділок, 11 квітня 2016 року

М1-Північ

Найперше він помітив численні наліпки на задньому склі й бампері автівки:

«Посигналь, якщо збудився».

«Не їдь за мною, я заблукав».

«Якщо їдиш, як я, краще помолися Богу».

«Сигнал заманий, стеж за пальцем».

«Справжні чоловіки люблять Ісуса».

Що й казати, суперечливі повідомлення. Та одне крізь них лунало чітко й незаперечно: водій — ще той козел. Гейб заклався би, що він носить футболки з усілякими гаслами, а на роботі має постер із зображенням мавпи, що обхопила голову руками, і написом: «Щоб працювати тут — не конче бути божевільним, але це допоможе».

Навряд чи той водій міг бодай щось бачити крізь заднє скло. З іншого боку, він принаймні забезпечував якимось чтивом людей у заторах. От як у такому, в якому всі вони застрягли тепер. Довга вервечка автомобілів повзла по трасі М1, де тривали дорожні роботи; здавалося, почалися вони ще минулого століття, а триватимуть, схоже, ще й у наступному тисячолітті. Гейб зітхнув і забарабанив пальцями по керму, наче це якоесь пришвидшило би рух чи запустило б машину часу. Він майже спізнювався. Не зовсім. Поки що. Він ще мав змогу втрапити додому вчасно. Але не сподівався на це. Насправді надія покинула його ще десь на з'їзді номер дев'ятнадцять разом зі всіма тими кмітливими водіями, які покладалися на супутникову навігацію й ризикнули податися в об'їзд сільськими дорогами.

А ще більше засмучувало те, що йому навіть вдалося нині вчасно виїхати. Він запросто дістався би додому до пів на сьому, встиг би на вечерю і вклав би Іззі спати. Адже він пообіцяв — пообіцяв — Дженні сьогодні це зробити.

«Лише раз на тиждень. Це все, чого я прошу. Один вечір, коли ми їмо разом, ти читаєш доньці казку на ніч, і ми вдаємо нормальну, щасливу родину».

Це боляче зачепило. Того вона й добивалася.

Звісно, можна було б зазначити, що це саме він уранці збирав Іззі до школи, бо Дженні поспішала на зустріч із клієнтом. Він заспокоював доньку і мазав їй підборіддя антисептичним кремом, бо їхній психований колишній вуличний кіт (якого саме Дженні взяла з притулку) подряпав дитину.

Але він не став. Адже вони обоє знали, що це не компенсує усіх тих разів, моментів, коли його не було поруч. Дженні не висувала надмірних претензій. Але коли йшлося про родину, мала дуже чіткі межі. Якщо перетнув їх — вона потім дуже довго не впускала назад.

Він любив її, зокрема, й за це: за відчайдушну відданість їхній доні. Гейбова мама віддавала перевагу дешевій горілці, а батька свого він ніколи не знав. Гейб заприсягнувся, що буде інакшим; що завжди буде поруч зі своєю маленькою дівчинкою.

А проте — ось він, застряг на автостраді й спізнюється. Знову. Дженні йому не пробачить. Не цього разу. Не хотілося й уявляти, у що це виллється. Він спробував додзвонитися дружині, але увімкнулася голосова пошта. І заряду батареї лишалося менше відсотка, тобто будь-якої миті пристрій здохне, а він, як на зло, саме сьогодні лишив зарядку вдома. Тож він міг хіба сидіти, борючись із нагальним бажанням натиснути на газ і розштовхати решту машин на шляху, сердито барабанити пальцями по керму й витріщатися на клятого поціновувача наліпок попереду.

Наліпки здебільшого були на вигляд старими. Вицвілими й пожмаканими. Та й сама автівка здавалася древньою. Давній «форд кортіна» чи щось подібне. Пофарбований у такий популярний у сімдесятих брудно-золотавий колір. Запліснявілий банан. Захід сонця у забрудненому повітрі. Сонце, що вмирає.

З кривої й хиткої вихлопної труби час від часу виривалися клубки брудно-сірого диму. Увесь бампер вкривали цятки іржі. Логотипу виробника не розгледіти. Мабуть, відвалився, як і половина номерного знака. Лишилися тільки літери T та N і частина цифри — може, 6 чи 8. Гейб насупився. Ця чортова тачка, напевно, крадена. І навіть непридатна для експлуатації й незастрахована, а за кермом навряд чи вправний водій. Краще особливо не наближатися.

Він якраз міркував, чи не перелаштуватися в інший ряд, коли у задньому вікні поміж облізлих наліпок, наче в рамці, показалося личко дівчинки. Їй було на вигляд років п'ять-шість. Кругловида, рожевощока. М'яке біляве волосся зібране у дві високо заплетені кіски.

Спершу в нього промайнула думка, що дитину треба пристебнути.

А наступної миті він подумав: «Це Іззі».

Вона пильно вдивлялася в нього. Широко розплющила очі. Розтулила рота, показавши справа дірку від зуба, що випав. Він пригадав, як загорнув той зубчик у хустинку й запхав їй під подушку — для зубної феї.

— Татку! — промовила самими губами вона.

А потім назад простягнулася рука, схопила дівчинку за передпліччя й смикнула вниз. Дитина зникла з поля зору. Щезла. Пропала.

Він витріщився у порожнє вікно.

Іззі.

Це неможливо.

Його донька вдома, з мамою. Певно, дивиться діснеївський канал, поки Дженні готує вечерю. Вона не може сидіти на задньому сидінні дивної машини, їхати бозна-куди, ще й не пристебнута.

Наліпки затуляли від огляду водія. Над «Посигналь, якщо збудився» заледве виднілася його маківка. Та до біса. Він усе одно посигналив. А потім поблимав фарами. Машина попереду, схоже, трішки прискорилося. Дорожні роботи закінчувалися, обмежувальні знаки про 80 кілометрів на годину змінювалися на звичайні знаки щодо обмежень швидкості.

Іззі. Він піддав газу. Це був новий «рендж ровер». Він летів, як корок із пляшки. Та все одно старе побите іржаве відро віддалялося. Він натиснув на педаль сильніше. Подивився, як стрілка на спідометрі сягає позначок 110, 120, 135 кілометрів на годину. Він наздоганяв — і раптом машина з наліпками, підрізавши кілька автомобілів, вискочила в середню смугу. Вильнувши перед вантажівкою, Гейб поспішив за нею. Його майже оглушило гудком. Здавалося, серце зараз вирветься з грудей, як чортів Чужий.

Автомобіль-утікач небезпечно петляв між смугами. Гейба затиснули «форд фокус» збоку й «тойота» попереду. Він глипнув у дзеркало,

вихопився у крайню смугу, а тоді знову вскочив поперед «тойоти». У цей час зі швидкісної смуги з'їхав «джип», ледь не зачепивши його капот. Гейб ударив по гальмах. Водій «джипа» блимнув аварійками й показав йому середній палець.

— Та пішов ти, довбаний мудак!

Іржаве відро, тепер за кілька машин попереду, так і петляло, задні фари зникали на відстані. Не можна було далі так рухатися. Надто небезпечно.

Крім того, намагався умовити себе він, це, напевно, помилка. Напевно. То не може бути Іззі. Неможливо. З якого дива вона б опинилася в тій машині? Він втомлений, знервований. Темно. Це, мабуть, якась інша дівчинка, просто схожа на Іззі. Дуже схожа на Іззі. Маленька дівчинка з такими самими білявими кісками, такою самою діркою між передніми зубами. Маленька дівчинка, яка кликала його «Татку!».

Попереду блимнула вивіска: «Станція дорожнього сервісу!, 800 м». Можна зупинитися, зателефонувати й заспокоїтися. Але він уже спізнювався, тож треба їхати. З іншого боку, що змінять ще кілька хвилин? З'їзд пропливав повз. Їхати далі? Зупинитися? Їхати далі? Зупинитися? Іззі. В останню мить Гейб вивернув кермо наліво, перетнув суцільну, знову змусивши водіїв навколо сигналити, і рвонув під'їзною дорогою до сервісу.

Гейб майже ніколи не зупинявся на станціях дорожнього сервісу. Вони навівали тугу, там було повно нещасних людей, які воліли би опинитися деінде.

Він змарнував кілька безцінних хвилин, никаючи між фастфудами в пошуках таксофона, і зрештою знайшов його в закутку біля туалетів. Лише один. Ніхто більше не користувався таксофонами. Ще кілька хвилин шукав дріб'язок, аж поки втямив, що можна скористатися карткою. Дістав картку з гаманця, вставив її й зателефонував додому.

Дженні ніколи не відповідала після першого ж сигналу. Вона завжди була зайнята, возилася з Іззі. Іноді казала, що хотіла би мати вісім пар рук. Подумалося, що він повинен частіше бувати поруч. Допомогати.

— Алло.

Жіночий голос. Але не Дженні. Незнайомий. Він помилився номером? Не так і часто дзвонив додому. Знову ж таки, зараз усе на мобільних. Він перевірів номер на таксофоні. Це точно його стаціонарний домашній телефон.

— Алло? — повторив голос. — Це містер Форман?

— Так. Це містер Форман. А ви хто, в біса, така?

— Я детективка-інспекторка Меддок.

Детективка. У його домі. Відповідає на дзвінок.

— Де ви, містере Форман?

— На М1. Тобто на станції дорожнього сервісу. Повертаюся з роботи.

Він белькотів. Наче винний. Зрештою, він і був винний, хіба ні? У багатьох речах.

— Мусите приїхати додому, містере Форман. Просто зараз.

— Чому? Що відбувається? Що сталося?

Довга пауза. Розбухле задушливе мовчання. Таке мовчання, подумав він, ущерть наповнене неказаними словами. Словами, які зараз цілком перегидають тобі життя.

— Ідеться про вашу дружину... і доньку.

Рекомендована література

Інтуїція

Асистент. Книга 2

Новий відвідувач кафе
на краю світу

Соловей

Прорив у швидкості
читання. Книжка за
день — це реальність

У темряві. Світло
згасло. Книга 1

Перейти до категорії
Трилер

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ